

1ον ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ» ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ «Η ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ»

Μέ ἔμπνευσιν καί πρωτοβουλίαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου του Γ' καί μέ ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, συνεστήθη καί διωργανώθη διά Καταστατικοῦ καί ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως Μ.Κ.Ο. ὑπό τόν τίτλον «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ», ἐδρεύουσα ἐν τῇ Ἐξαρχίᾳ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Ἀθήναις, σκοπόν ἔχουσα τήν προβολήν τῶν Παναγίων προσκυνημάτων τῆς Ἀγίας Γῆς, τήν ἡθικήν καί ὕλικήν ὑποστήριξιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος διά τήν διαφύλαξιν τῶν προσκυνημάτων τούτων καί τήν διάδοσιν τῶν ἀξιῶν τῆς Ρωμηοσύνης ὡς τοῦ τρόπου υπάρξεως καί ζωῆς ὅλων τῶν ἐθνῶν, τῶν ἐντασσομένων εἰς τό Σῶμα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἐχόντων τάς ρίζας αὐτῶν εἰς τήν Νέαν Ρώμην, τήν ἀναδειχθεῖσαν ὑπό τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων ὡς τῆς πρωτεύουσης τοῦ Ἀνατολικοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Ὡς διαχειριστής τῆς Μ.Κ. ταύτης ὁργανώσεως ὠρίσθη ὁ κ. Πέτρος Κυριακίδης, ὁ καί χορηγός τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τοῦ «δοχείου» τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί τοῦ ἐν λόγῳ 1^{ον} Διεθνοῦς Συνεδρίου διά τήν ρωμηοσύνην, παρασημοφορηθεῖς μετὰ τοῦ κ. Λαυρεντίου Λαυρεντιάδου μέ τό παράσημον τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου. Ὡς Ἀναπληρώτρια Διαχειρίστρια, διωρίσθη ἡ κ. Αἰκατερίνη Διαμαντοπούλου, θεολόγος καί δρ. τῆς Φιλοσοφίας, ὡς Σύμβουλος δέ αὐτῆς ὁ ἱατρός κ. Χρῆστος Νικολάου, ὁ ἔχων καί τήν ἐποπτικήν παρακολούθησιν τῶν ιστοσελίδων τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ».

Καρπός τῶν δραστηριοτήτων τῆς ὁργανώσεως ταύτης ὑπῆρξε τό 1^{ον} Διεθνές Συνέδριον αὐτῆς μέ θέμα «Ἡ Ρωμηοσύνη διά μέσου τῶν αἰώνων», συγκληθέν εἰς τό Ἀμφιθέατρον τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν ἀπό Σαββάτου, 30^{ης} ἕως καί Κυριακῆς, 31^{ης} Μαΐου 2009.

Ἡ Ἐπιστημονική Ἐπιτροπή τοῦ Συνεδρίου τούτου ἦσαν: Ὁ Καθηγητής τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κ. Φώτιος Δημητρακόπουλος, ὁ Καθηγητής τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνος Νιάρχος καί ὁ Ἀναπληρωτής Καθηγητής τῆς Ψυχολογίας τῆς Θρησκείας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων Τσιτσιγκός. Ὁργανωτική Ἐπιτροπή ἦσαν: ἡ κ. Εἰρήνη Μαθιοῦ, ὁ κ. Δημήτριος Σαρρῆς καί ὁ κ. Παναγιώτης Διακουμῆς.

Διά τήν κήρυξιν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου μετέβη εἰς Ἀθήνας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ', συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί τοῦ Ἀντιπροέδρου αὐτῆς καί ἡγουμένου ἐν Φχές, Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου.

Ἄμα τῇ ἀφίξει τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ' εἰς τάς Ἀθήνας, τό ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, Παρασκευῆς 29^{ης} Μαΐου, ἐγένετο συνάντησις Αὐτοῦ καί τῆς συνοδείας Αὐτοῦ μετά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου εἰς τήν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν. Εἰς τήν συνάντησιν ταύτην συνεζητήθησαν θέματα ἀφορῶντα εἰς τὰς σχέσεις συνεργασίας τῶν δύο Ἐκκλησιῶν πρὸς κοινόν ὄφελος ἀμφοτέρων.

Τήν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 30^{ης} Μαΐου, ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τήν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρίου διὰ προσφωνήσεως, ἐν ᾗ ἐτόνισεν ὅτι σκοπός τῆς ιδρύσεως τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ» εἶναι ἡ διὰ ταύτης προβολή τῆς ἀληθείας, ὅτι ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι λαοί, διατηροῦντες τὰς ἐθνικάς, γλωσσικάς καί πολιτιστικάς αὐτῶν παραδόσεις, ἀνήκουν εἰς τό εὐλογημένον γένος τῶν Ὀρθοδόξων Ρωμαίων, ἐνταχθέντων διὰ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως εἰς τό Σῶμα τῆς ἐνούσης τούτους Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ καλλιέργεια μιᾶς τοιαύτης μὴ ἐθνικιστικῆς ταυτότητος κέκτηται προτεραιότητα διὰ τό ποίμνιον, τό ἐμπεπιστευμένον εἰς τήν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου, ἀραβόφωνον μὲν, λόγῳ τῆς μετὰ τό 638 μ.Χ. δημιουργηθείσης νέας πολιτικῆς καταστάσεως, Ἑλληνορθόδοξον ὅμως «Ροῦμ Ὀρθόδοξ» εἰς τό δόγμα, πιεζόμενον δέ ὑπό τῆς δημιουργηθείσης ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ ἐξάρσεως τοῦ ἐθνικισμοῦ καί

θηρσκευτικοῦ φανατισμοῦ. «Τὴν ταυτότητα τῶν μελῶν τοῦ ποιμνίου τούτου», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «ἐγγυᾶται διὰ μέσου τῶν αἰώνων τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον, συνδέον ταῦτα διὰ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, καθαγιασθέντων διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως».

Τὴν προσφώνησιν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἠκολούθησαν ἡ προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ἀναγνωσθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρωτοσυγγέλου Αὐτοῦ, Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γαβριήλ. Ἐν ταύτῃ ὁ Μακαριώτατος ἐχαιρέτισε τό 1^{ον} Διεθνές Συνέδριον τῆς Ρωμηοσύνης, λέγων ὅτι τοῦτο λαμπρύνεται διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ διὰ τοῦ θέματος «Ἡ Ρωμηοσύνη διὰ μέσου τῶν αἰώνων» καὶ ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξος παράδοσις ἔδωσε διαχρονικὰς ἀξίας εἰς τόν Ἑλληνικόν λαόν. Ἐν συνεχείᾳ ἠυχήθη τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς ὁμιλητάς, διὰ τῶν διαλέξεων τῶν ὁποίων θὰ ἀνακαλυφθοῦν αἱ ρίζαι καὶ θὰ προβληθῇ τό περιεχόμενον τῆς ρωμηοσύνης.

Τό Συνέδριον ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ καὶ ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, ὅστις εἰς τὴν προσφώνησιν αὐτοῦ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων διὰ τὴν προσδιδομένην ὑπ' αὐτοῦ ἔμφασιν εἰς τὴν ρωμηοσύνην εἰς μίαν ἐποχὴν ἀμφισβητήσεως, συγχύσεως καὶ προσπαθειῶν ἀποδομήσεως τῶν πάντων.

Χαιρετισμόν ἀπηύθυνε τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ τοῖς Συνέδροις καὶ ὁ χορηγὸς τοῦ Συνεδρίου κ. Πέτρος Κυριακίδης, λέγων ὅτι ἡ ἵδρυσις τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ» τυγχάνει θεάρεστον ἔργον, καθ' ὅτι σκοπὸς αὐτῆς τυγχάνει ἡ καταγραφή καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ὕλική στήριξις τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἐξακολουθῶν, εἶπεν ὅτι θεωρεῖ τιμὴν αὐτοῦ ὅτι ἐπελέγη διὰ τὴν στήριξιν τῆς ρωμηοσύνης ὡς τῆς ἀγίας παραδόσεως ἡμῶν, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν εἰς Χριστόν, τὰς Συνόδους τῶν Πατέρων, τὴν ὕμνολογίαν, τὰς τέχνας, τὰ γράμματα, τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἡμῶν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργησεν ὁ Ἕλλην νοῦς καὶ τὴν ὁποίαν παρελάβομεν ἡμεῖς οἱ Νεοέλληνες, οἱ Ρωμηοί, ἀποκεκαθαρμένην ἐκ τῶν εἰδωλολατρικῶν στοιχείων αὐτῆς ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Βυζαντινῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων Θεραπόντων

τῆς λογοτεχνίας καί τῆς ποιήσεως. «Ἡ ρωμηοσύνη», εἶπεν, «εἶναι συνόγκαιρη τοῦ κόσμου».

Μετά τάς ὡς ἄνω προσφωνήσεις ἠκολούθησαν αἱ διαλέξεις τῶν κάτωθι διακεκριμένων ἐπιστημόνων:

1. Τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κ. Φωτίου Δημητρακοπούλου, γνωστοῦ καί ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βίου τοῦ Ἀγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου. Οὗτος εἰς τήν διάλεξιν αὐτοῦ μέ θέμα: «Ρωμηοσύνη καί Χριστιανισμός», ἐτόνισεν ὅτι ἡ συνέχεια τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους διετηρήθη, ὡς ὅτι διετηρήθη ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς Χριστόν. «Τό ἑλληνικόν ἔθνος», εἶπεν ὁ κ. Δημητρακόπουλος, «ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου καί τῶν ἀποστόλων, γίνεται διὰ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἔθνος τῶν Ρωμαίων Χριστιανῶν, τό συνεχίζον τήν ὑπαρξιν αὐτοῦ διὰ τῶν ἀγώνων ὑπέρ τῶν δογμάτων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Ἀγίων Εἰκόνων. Ὁ Ἑλληνισμός δέν ἔχει ἀνάγκην τοῦ Δυτικοῦ διαφωτισμοῦ, ἀλλά τοῦ μυστικοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὁ Ἑλληνισμός κατέρρευσε, ὡς ὅτι ἐγκατέλειψε τήν πίστιν καί τάς θλίψεις».

2. Τοῦ κ. Κωνσταντίνου Νιάρχου, Καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέ θέμα: «Ἑλληνισμός καί Ρωμηοσύνη». Οὗτος ἐτόνισεν ὅτι ἡ Ρωμανία ἐξέλιπεν μεν ὡς πολιτική ἐξουσία, συνεχίζει ὅμως νά ὑπάρχῃ ὡς θρησκευτική, πολιτική καί πολιτιστική παράδοσις. «Ἡ Ρωμανία κι ἄν πέρασεν, ἀνθεῖ καί φέρει κι ἄλλο...». Ὅτι εἰς τό Βυζάντιον δέν ὑπῆρξεν ἀναγέννησις, διότι δέν ὑπῆρξε μεσαίων καί σκοταδισμός, ἀλλά συνεχῆς καλλιέργεια τῶν κλασσικῶν γραμμάτων καί ἐλευθέρᾳ ἀνάπτυξις τοῦ λόγου.

3. Τῆς κ. Μαρίας Μαντουβάλου, Ἀναπληρωτρίας Καθηγητρίας τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μέ θέμα: «Ρωμαῖοι, Ρωμηός, Ρωμηοσύνη». Αὕτη ἐτόνισεν ὅτι Δυτικοί μελετηταί καί πολιτικοί ἠμφεσβήτησαν τήν ἐθνικήν κληρονομίαν τῶν Ἑλλήνων καί

προσεπάθησαν νά ἀπαλείψουν τήν ἐθνικήν Βυζαντινήν καί Νεοελληνικήν συνέχειαν. Ὁ διδάσκαλος τοῦ γένους Ἀθανάσιος ὁ Πάριος χρησιμοποιεῖ ἀδιακρίτως τούς ὅρους «ἡμεῖς Ἕλληνες ὄντες», «Ἑλλάς Ἑλλήνων γῆς», «Γραικοί, Ρωμαῖοι» καί «γῆ Ρωμαίων». «Οἱ Ρωμαῖοι καί Ἕλληνες μετονομασθέντες, διετήρησαν τήν θρησκευτικήν αὐτῶν ὁλοκληρίαν. Οἱ ὅροι Ἕλλην, Ρωμαῖος καί Γραικός χρησιμοποιοῦνται ἰσαξίως».

4. Τοῦ κ. Ἀθανασίου Παλιούρα, Καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων, μέ θέμα: «Τά ἱερά προσκυνήματα τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων: πνευματικά μαργαριτάρια τῆς ὀρθοδοξίας». Οὗτος ἐπαρουσίασεν ὀπτικῶς τά προσκυνήματα τοῦ Πατριαρχείου εἰς ὁδοιπορικόν προετοιμασθέν ὑπ' αὐτοῦ καί συνοδευθέν διά καταλλήλων σχολιασμῶν, μυσούντων εἰς τά σωτήρια γεγονότα, τά συμβάντα ἐπὶ τῶν τόπων τούτων τῆς χάριτος, δηλαδή τῆς Ναζαρέτ, Βηθλεέμ, Ἰορδάνου ποταμοῦ, θαβώρ, Γολγοθᾶ, Ἀγίου Τάφου, Ὅρους Ἑλαιῶν, φυλασσομένων δι' ἀγώνων καί ἀγωνιῶν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

5. Τῆς κ. Αἰκατερίνης Διαμαντοπούλου, Ἀναπληρωτρίας Διαχειριστρίας τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ». Αὕτη ἐπαρουσίασε τούς στόχους τῆς ὁργανώσεως ταύτης, ὡς φορέως ἀναγεννήσεως τῆς ρωμηοσύνης μέ στόχους τήν προβολήν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τήν βοήθειαν τοῦ Πατριαρχείου διά τήν ἀνακαίνισιν αὐτῶν, τήν παροχήν τεχνικῆς ὑποστηρίξεως, τήν χρηματικήν ἐνίσχυσιν τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου, τήν ἐπιχορήγησιν δι' ἀνακαίνισιν τῶν Βιβλιοθηκῶν, τήν κατάταξιν καί συντήρησιν τοῦ ἀρχεδιακοῦ ὑλικοῦ, τήν χορήγησιν ὑποτροφιῶν διά σπουδᾶς εἰς θεολογίαν, τήν ἀποστολήν ἐμψύχου ὑλικοῦ εἰς τήν Ἀδελφότητα, τήν ἐνίσχυσιν τῶν Μετοχίων τοῦ Πατριαρχείου καί τήν ἀποστολήν ἱατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως κ.ἄ.

6. Τάς ἐργασίας τῆς πρώτης ἡμέρας κατέκλεισαν οἱ ὕμνοι ἀπό τήν Βυζαντινήν χορωδίαν «Τρίκκης Μελωδός».

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, Τρίτης 31^{ης} Μαΐου 2009, Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὁ Μακαριώτατος ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐξαρχίας τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ὠμίλησεν αὐτοῖς ἐποικοδομητικῶς.

Μετά τὴν θ. Λειτουργίαν ἐσυνεχίσθησαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου.
Διαλέξεις ἔδωσαν οἱ ἀκόλουθοι ὁμιληταί:

1. Ὁ καθηγητὴς τῆς Πατρολογίας τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Βοστώνη τῶν Η.Π.Α. π. Γεώργιος Δράγας ὠμίλησεν μέ θέμα: «Ρωμηοσύνη, Ἀπόδημος Ἑλληνισμός, Πρεσβυγενὴ Πατριαρχεῖα» καὶ ἀνέλυσε, πῶς ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, συνεχίζεται ὡς τρόπος ζωῆς μέ τάς ἐν τῇ Διασπορᾷ ἐνορίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μέ τὴν παρουσίαν τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων εἰς τὸν χῶρον τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

2. Ὁ Πολιτικός Ἐπιστῆμων κ. Κωνσταντῖνος Χολέβας ὠμίλησεν μέ θέμα: «Ἡ παρουσία τῆς Ρωμηοσύνης στό σύγχρονο γίγνεσθαι». Οὗτος ἐτόνισε, πῶς ἤρχισε νά ἀνακαλύπτῃ τὴν ρωμηοσύνην, ὅτε πρὸ εἰκοσαετίας ἐπεσκέφθη τὴν Ἰορδανίαν μέ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀρχαιολογικοὺς χώρους εἰς Πέτραν, Μαδηβᾶν καὶ τάς ἑλληνικὰς ἐπιγραφάς. Εἶπεν ὅτι ὁ τίτλος «Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ» οὐδέποτε ἀπενεμήθη εἰς βασιλεῖς τῆς Δύσεως καὶ ὅτι ἡ ρωμηοσύνη ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἰδικήν της ταυτότητα. Σεβομένη τὴν ἐθνικὴν ταυτότητα ἄλλων λαῶν, δέν ὀπισθοδρομεῖ, ἀλλὰ πρωτοστατεῖ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν, μεταφέρουσα εἰς αὐτὴν τό πνεῦμα τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Βυζαντίου, τῶν γραμμάτων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες ἕως Κοσμάν τὸν Αἰτωλόν καὶ Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην. Ἡ Ρωμηοσύνη ἀντιπροτείνει τὸν κοινοτισμὸν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Οἰκουμενικότητα εἰς τὴν σύγχρονον ἰσοπεδωτικὴν παγκοσμιοποίησιν.

3. Ὁ Κύπριος λογοτέχνης κ. Νικόλαος Ὀρφανίδης, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Κύπρου, συγγραφεύς, μέ θέμα: «Ἡ λογοτεχνικὴ πρόσληψις τῆς Ρωμηοσύνης» ὠμίλησε καὶ ἔδειξε ὅτι τό πνεῦμα

τῆς ρωμηοσύνης ἔχει περάσει εἰς τὴν νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν μέ τούς ποιητάς Γεώργιον Σεφέρην, κυρίως εἰς τό ποίημα αὐτοῦ «Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος μιᾷ», εἰς τό ὁποῖον μεταφέρει εἰς ποιητικόν λόγον τό ἔργον τοῦ Ἀγίου: «Περί τῶν κατὰ τὴν χώραν Κύπρον σκαιῶν», μέ τόν Φώτιον Κόντογλου εἰς τό ἔργον αὐτοῦ «Πονεμένη ρωμηοσύνη», μέ τό ποίημα «Ἐνάτη Ἰουλίου» τοῦ Κυπρίου ποιητοῦ Βασιλείου Μιχαηλίδου εἰς τό μαρτύριον τοῦ ἔθνομάρτυρος Κυπριανοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, 1821. «Μέ αὐτούς ἡ πονεμένη Ρωμηοσύνη», εἶπεν ὁ κ. Ὀρφανίδης, «ἡ ὁποία εἶναι ἡ ὑγιὴς ἔκφρασις ἐθνότητος, εἰσέρχεται εἰς τὴν ποίησιν. Ὁ ἐθνικισμός εἶναι παθογένεια, ἀρρώστεια καί αἵρεσις, ἐκ Δύσεως ἐλθοῦσα».

4. Ὁ κ. Ἰωάννης Δανδουλάκης, Πολιτικός Ἐπιστῆμων, Διεθνολόγος, ὠμίλησε μέ θέμα: «Ἡ δυναμικὴ τῆς Ρωμηοσύνης στό μέλλον», καί ἐστιάσθη εἰς τό ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει ὄντως ἡθικὴ κρίσις, ἔλλειψις τοῦ μέτρου τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀντιγραφὴ ξένων προτύπων καί ὅτι οἱ ξένοι λαοὶ ὑποσκάπτουν τὴν ρωμηοσύνην, ἀλλὰ ὑπάρχει ἡ ἐλπίς, ἐάν ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰς ζωογόνους ρίζας τῆς παραδόσεως ἡμῶν, ἥτοι τῆς θεολογίας, τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί Ἀγιογραφίας, «νά μένη πάντοτε μαγιά», ὅπως λέει ὁ Μακρυγιάννης. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τοῦ Καρλομάγνου ὁ ἀραβικός κόσμος ἀφίσταται ἐπικρίνων, μεμψιμοιρῶν καί δυσφορῶν, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ Βυζαντίου θαυμάζει. Ἡ Εὐρώπη ἔχει ἀνάγκην τῆς φωτισμένης ρωμηοσύνης. Ἡ ρωμηοσύνη ἔχει μίαν διπλωματικὴν μοναδικότητα, τὰ τέσσαρα πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, μέ τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ὡς τό ἀρχαιότερον ἀνά τόν κόσμον Χριστιανικόν θρησκευτικόν καθίδρυμα. Ταῦτα ἀποτελοῦν μέγα ἀξιοποιήσιμον πνευματικόν κεφάλαιον.

5. Ὁ Δρ. Χρῆστος Θ. Νικολάου, Σύμβουλος τῆς Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ», ἐπαρουσίασε τόν ιστοχώρον τοῦ Πατριαρχείου, ἰδρυθέντα διὰ Συνοδικῆς ἀποφάσεως (Συνεδρία ἰς' 10.10.2006) καί διὰ Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς. Εἰς τοῦτον προβάλλονται τὰ ἱερά προσκυνήματα, αἱ ἱεραὶ Μοναί, ἡ διοικητικὴ δομὴ τοῦ Πατριαρχείου, ἡ λειτουργικὴ ζωὴ αὐτοῦ, ἡ ποιμαντικὴ δραστηριότης τοῦ Πατριάρχου καί αἱ πάσης φύσεως δραστηριότητες τοῦ Πατριαρχείου. Ταῦτα πάντα προβάλλονται εἰς τὴν

ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀρκετὰ δέ τούτων ἔχουν ἤδη μεταφρασθῆ καὶ προβάλλονται εἰς τὴν Ἀραβικὴν καὶ τὴν Ἀγγλικήν.

Εἰς τὸ τμήμα τῶν συνδέσμων τῶν οἰκείων ἱστοχῶρων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὑπάρχει πρόσβασις εἰς τὸν ἱστοχῶρον τῆς «Ρωμηοσύνης» μέ τὴν διοικητικὴν αὐτῆς δομὴν, τοὺς στόχους αὐτῆς, τὰς δραστηριότητας ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰδησεογραφίαν τοῦ Πατριαρχείου σὲ μονοτονικὴ μορφή.

Εἰς τὸ τμήμα τῶν συνδέσμων τῶν ἐπιλεγμένων ἱστοχῶρων τοῦ Πατριαρχείου παρουσιάζεται καὶ ὁ ἱστοχῶρος «Παντοκράτωρ», μέ δωρεάν παροχὴν θρησκευτικοῦ πνευματικοῦ ἐπικοδομητικοῦ ὕλικου εἰς γραπτὸν καὶ προφορικὸν λόγον, ἐκκλησιαστικὴν εἰδησεογραφίαν, ἐκκλησιαστικά ἀκούσματα καὶ χριστιανικὰς ὁμιλίας ἐκλεκτῶν ὁμιλητῶν.

Ἐντύπωσιν προεκάλεσε τὸ ἰδιαίτερον τμήμα τοῦ ἱστοχῶρου τῆς Ρωμηοσύνης, εἰς τὸ ὁποῖον δείκνυται ἡ πανοραμικὴ ἐν κινήσει ἀποτύπωσις καὶ παρουσίαις τῶν προσκυνημάτων τοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἐν γένει τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σάββα τοῦ Ἁγιοσμένου καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τῆς Σεϊδανάγιας. Ἡ παρουσίασις αὕτη, ὄντως θαυμαστὴ, συμπληρουμένη ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου, θά προβάλλῃ μέ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ ὑπόλοιπα προσκυνήματα τοῦ Πατριαρχείου πρὸς ὄφελος τῶν εἰσερχομένων εἰς τὸ διαδίκτυον καὶ ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου γένους τῶν Ρωμαίων.

Τὰ δημιουργηθέντα εἰς τὰς καρδίας τῶν μετόχων τοῦ Συνεδρίου αἰσθήματα συγκινήσεως ἐκ τῶν λίαν ἐνδιαφερουσῶν διαλέξεων κατέστησαν εἰσέτι ἐντονώτερα οἱ ὕμνοι τῶν Ἐγκωμίων τῆς Θεοτόκου, τῶν ψαλλομένων τὴν παραμονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ ἐν Γεσθημανῇ μνημα αὐτῆς, μελοποιημένοι ὑπὸ τῆς χορωδίας «Βυζαντινὸς χορὸς» καὶ ψαλέντες ὑπ' αὐτῆς ἐν τῷ συνεδρίῳ.

Τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἐκήρυξεν ἐν τέλει ὁ Μακαριώτατος,

λέγων ὅτι ἡ ρωμηοσύνη ἀποτελεῖ πνευματικόν μέγεθος, ἀντιλεγόμενον καί ὡς ἐκ τούτου κείμενον εἰς πτῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν. Ἐπίσης ὅτι ἡ Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ» ἔχει τήν δυνατότητα νά συμβάλῃ διά τῆς δραστηριότητος αὐτῆς εἰς τήν ἀνάστασιν τῶν χριστιανῶν, τῶν ζώντων εἰς χώρας ἀνασφαλεῖς ὡς αὐτάς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνεν εὐχαριστίας τῷ κ. Πέτρῳ Κυριακίδῃ καί τῷ κ. Λαυρεντίῳ Λαυρεντιάδῃ διά τήν ἠθικὴν καί ὑλικὴν αὐτῶν ὑποστήριξιν εἰς τόν σωστικόν ρόλον τῆς ρωμηοσύνης ἐν τῷ κόσμῳ, τῷ κ. Χρίστῳ Νικολάῳ, τῇ κ. Αἰκατερίνῃ Διαμαντοπούλῳ, τοῖς ὁμιληταῖς καί πᾶσι τοῖς συμμετασχοῦσι.

Εἰς τό τέλος τοῦ Συνεδρίου διενεμήθησαν cd, περιέχοντα τά Ἐγκώμια εἰς τήν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅπως αὐτά ψάλλονται εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Γεσθημανῇ τήν 14^{ην} Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους ἐνώπιον τοῦ θεομητορικοῦ μνήματος, μελοποιηθέντα ὑπό τοῦ Πρωτοψάλτου κ. Σωτηρίου Ἀλεβιζάκη καί ἐρμηνευθέντα ὑπό τῆς Χορωδίας «Βυζαντινός Χορός».

Λίαν εὐμενῇ ὑπῆρξαν τά σχόλια τῶν συμμετεχόντων εἰς τό Συνέδριον διά τήν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ εἰς τήν παρουσίαν τοῦ περιεχομένου τῆς ρωμηοσύνης, ὡς τῆς Οἰκουμενικῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν ἀξιῶν αὐτῆς, μέ ἐπίκεντρον τό ἡμέτερον Πατριαρχεῖον ὡς τῆς καρδίας ταύτης, λόγῳ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder